

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 3. apríla 2012 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému **MUDr. A. P.**, pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. - Trestný zákon (účinný do 31. decembra 2005 - ďalej len „Trestný zákon“) a iné, **o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom splnomocnenej obhajkyne JUDr. I. R.** proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2011, sp. zn. 4 To 99/2010, podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1, ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. - Trestný poriadok (účinný od 1. januára 2006 - ďalej len „Tr. por.“) z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. takto

r o z h o d o l :

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2011, sp. zn. 4 To 99/2010, a konaním, ktoré mu predchádzalo

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/, § 259 ods. 3 Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinný do 31. decembra 2005) a § 238 ods. 1, ods. 2, § 221 ods. 1 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) **v neprospech** obvineného MUDr. A. P..

Napadnutý rozsudok krajského súdu **s a z r u š u j e**.

Z r u š u j e s a aj rozsudok Okresného súdu Košice II z 9. júna 2010, sp. zn. 5 T 103/2005.

Z r u š u j ú s a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Košice II **s a p r i k a z u j e**, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol **i n ý s u d c a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Košice II z 20. marca 2009, sp. zn. 5 T 103/2005, bol obvinený MUDr. A. P. uznaný za vinného v bode 1/ z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona č. 300/2005 Z. z. - Trestný zákon (ďalej len „Tr. zák.“) v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., a v bode 2/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v K. na ulici G. č. X. dňa 20. januára 2004 v čase o 09.00 hod. neoprávnene vnikol do bytu svojej manželky MUDr. Z. P. tak, že po tom, ako otvorila dvere jeho svokra M. J., túto prudkým sotením do dverí zvalil na zem, po vniknutí do bytu vytiahol svojho maloletého syna A. spod stola a snažil sa s ním z bytu odísť, pričom po zistení, že dvere sú zamknuté, vošiel do obývačky, sotil svokru na váľandu, následkom čoho si udrela hlavu o radiátor, bil ju päťami do hrude a vykrútil jej ruky, čím jej spôsobil pomliaždenie záhlavia, tváre a oblasti hrudnej kosti, odreniny na prednej a zadnej ploche hrudníka a pomliaždenie ľavého záhlavia s dobou liečenia do 10 dní,

2/ aj napriek uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. februára 2004, sp. zn. 16 CoP 91/04-218, ktoré sa stalo právoplatným a vykonateľným dňa 22. marca 2004, a ktorým bolo uložené MUDr. A. P., aby v lehote do 3 dní odo dňa doručenia uznesenia odovzdal maloletého A. P., nar. X., do starostlivosti matky MUDr. Z. P., tohto odmietol

odovzdať aj napriek výzve Okresného súdu Košice II zo dňa 26. marca 2004, ktorá mu bola spolu s uznesením o nariadení výkonu citovaného uznesenia Krajského súdu v Košiciach na odňatie maloletého A. P. doručená, pričom toto nerešpektoval, za čo mu bola uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 14. apríla 2004, sp. zn. 39 Em 10/04-34, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2004, sp. zn. 14 CoE 45/04-69, uložená poriadková pokuta vo výške 2 000 Sk.

Za to mu bol podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 1 000 (tisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Na podklade odvolania obžalovaného proti prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Košiciach uznesením zo 4. novembra 2009, sp. zn. 4 To 73/2009, rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. d/ zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (účinného do 31. decembra 2005 - ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 259 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po dokazovaní na hlavnom pojednávaní Okresný súd Košice II rozsudkom z 9. júna 2010, sp. zn. 5 T 103/2005, posudzujúc konanie obvineného MUDr. A. P. podľa Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) ho uznal za vinného v bode 1/ z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, a v bode 2/ z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ v K. na ulici G. č. X. dňa 20. januára 2004 v čase o 09.00 hod. neoprávnene vnikol do bytu svojej manželky MUDr. Z. P., že po tom, ako otvorila dvere jeho svokra M. J., túto prudkým sotením do dverí zvalil na zem, po vniknutí do bytu vytiahol svojho maloletého syna A. spod stola a snažil sa s ním z bytu odísť, pričom po zistení, že dvere sú zamknuté, vošiel do obývačky, sotil svokru na váľandu, následkom čoho si udrela hlavu o radiátor,

bil ju päšťami do hrude a vykrútil jej ruky, čím jej spôsobil pomliaždenie záhľavia, tváre a oblasti hrudnej kosti, odreniny na prednej a zadnej ploche hrudníka a pomliaždenie ľavého záhľavia s dobou liečenia do 10 dní,

2/ aj napriek uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. februára 2004, sp. zn. 16 CoP 94/04-218, ktoré sa stalo právoplatným a vykonateľným dňa 22. marca 2004, a ktorým bolo uložené MUDr. A. P., aby v lehote do 3 dní odo dňa doručenia uznesenia odovzdal maloletého A. P., nar. X., do starostlivosti matky MUDr. Z. P., tohto odmietol odovzdať aj napriek výzve Okresného súdu Košice II zo dňa 26. marca 2004, ktorá mu bola spolu s uznesením o nariadení výkonu citovaného uznesenia Krajského súdu v Košiciach na odňatie maloletého A. P. doručená, pričom túto nerešpektoval, za čo mu bola uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 14. apríla 2004, sp. zn. 39 Em 10/04-34, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2004, sp. zn. 14 CoE 45/04-69, uložená poriadková pokuta vo výške 2 000 Sk.

Za to mu bol podľa § 238 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výmere 1 000 (tisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3, § 35 ods. 1 Trestného zákona súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Na podklade odvolania obžalovaného proti prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 12. januára 2011, sp. zn. 4 To 99/2010, rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a v zmysle § 259 ods. 3 Trestného poriadku obvineného MUDr. A. P. uznal za vinného z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v K. na ulici G. č. X. dňa 20. januára 2004 v čase o 09.00 hod. **neoprávnene** vnikol do bytu svojej manželky MUDr. Z. P., tak že po tom, ako otvorila dvere jeho svokra M. J., túto prudkým sotením do dverí zvalil na zem, po vniknutí do bytu vytiahol svojho maloletého

syna a snažil sa s ním z bytu odísť, pričom po zistení, že dvere sú zamknuté, vošiel do obývačky, sotil svokru na váľandu, následkom čoho si udrela hlavu o radiátor, bil ju päšťami do hrude a vykrútil jej ruky, čím jej spôsobil pomliaždenie záhlavia, tváre a oblasti hrudnej kosti, odreniny na prednej a zadnej ploche hrudníka a pomliaždenie ľavého záhlavia s dobou liečenia do 10 dní.

Za to mu bol podľa § 238 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku súd oslobodil obvineného spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

aj napriek uzneseniu Okresného súdu Košice II, sp. zn. 16 CoP 91/04-218, zo dňa 27. februára 2004, ktoré sa stalo právoplatným a vykonateľným dňa 22. marca 2004, bolo uložené MUDr. A. P., aby v lehote do 3 dní odo dňa doručenia uznesenia odovzdal maloletého A. P. do starostlivosti matky MUDr. Z. P., tohto odmietol odovzdať, keďže tento skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal **obvinený MUDr. A. P.** písomným podaním **z 27. júna 2011** (doručenom súdu prvého stupňa 30. júna 2011) **prostredníctvom splnomocnenej obhajkyne JUDr. I. R. dovolanie.**

Domáhal sa ním, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v ustanoveniach, o ktoré sa podané dovolanie opiera, zrušil tento rozsudok a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ a písm. i/ Tr. por.

Pochybenie krajského súdu vidí v tom, že vo vlastnom rozhodnutí (po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu) sa vôbec nevyporiadal s obhajobou obvineného. Nebral do úvahy dôkaz, ktorý ho zbavoval viny (výpoveď poškodenej MUDr. Z. P. z prípravného konania z 20. januára 2004, v rámci ktorého uviedla, že sa s ním predbežne dohodla na návšteve syna 20. januára 2004 s jedinou podmienkou, aby prišiel bez svokry, teda jeho matky), neodstránil rozpor v jej výpovedi, ani v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, prečo uveril jej výpovedi, ktorú urobila po viac než 6 rokoch od udalosti, viac ako tej, ktorú urobila v deň, kedy sa predmetná udalosť stala. Krajský súd iba konštatoval, že MUDr. Z. P. poprela, aby obvinenému umožnila stretnutie so synom v byte, pričom nijakým spôsobom nevysvetlil, prečo tak postupoval, ani neuviedol, ako sa vyrovnal s jeho obhajobou poukazujúcou práve na tento dôkaz.

V súvislosti s trestným činom ublíženia na zdraví krajský súd poukázal na to, že výpoveď poškodenej M. J. bola okresným súdom nedostatočne vyhodnotená a tento nepostupoval v súlade s uznesením odvolacieho súdu v predchádzajúcom konaní. Napriek tomu ani krajský súd neuviedol žiadne ďalšie dôkazy nasvedčujúce tomu, že z jeho strany došlo voči poškodenej k určitým atakom. Uviedol, že tieto dôkazy „v podstate“ nasvedčujú tomu, že sa dopustil atakov, ktoré naplnili znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a miera obmedzenia obvyklého spôsobu života, odhliadnuc od výpovede poškodenej, bola dostatočne preukázaná znaleckým posudkom. Súd sa vôbec nezaoberal tým, že v znaleckom posudku, ani vo výpovedi znalca nebola zmienka o priamej príčinnej súvislosti medzi odpadnutím poškodenej a jej následnej hospitalizácii, a udalosťami, ku ktorým došlo 20. januára 2004. Keďže súd nepovažoval výpoveď poškodenej M. J. za vierohodnú, nie je zrejmé, z ktorých konkrétnych dôkazov vychádzal pri ustálení skutkového stavu.

Poznamenal tiež, že krajský súd sa nijako nevyjadril k odvolacej námietke týkajúcej sa posúdenia jeho konania ako konania v nutnej obrane. Vzhľadom na to, že poškodená obmedzovala jeho osobnú slobodu uzamknutím bytu brániac mu v odchode a on iba primeraným spôsobom odvracal tento útok, išlo z jeho strany o nutnú obranu. Ani s touto jeho

obhajobou sa odvolací súd nijako nevyporiadal. Navyše so zreteľom na § 3 ods. 4 Trestného zákona, v zmysle ktorého je stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou, nemalo byť jeho konanie kvalifikované ako trestný čin.

Z týchto dôvodov pravdepodobne krajský súd neuviedol konkrétne ustanovenie, podľa ktorého zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k skutku uvedenému v bode 1/, pretože je zrejmé, že ustanovenie § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku sa týka skutku opísaného v bode 2/. Domnieva sa, že uvedenie konkrétneho písmena daného ustanovenia by neumožnilo súdu rozhodnúť o jeho vine, pretože ak súd zrušil napadnutý rozsudok aj v časti týkajúcej sa bodu 1/, jeho povinnosťou bolo uviesť, na základe akého ustanovenia Trestného poriadku postupoval.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. uviedol, že okresný súd rozhodol o podanej námietke zaujatosti tak, že samosudkyňu JUDr. Danielu Poprockú nevytlúčil z prejednávania veci a krajský súd podanú sťažnosť zamietol. Z ustálenej judikatúry súdov pritom vyplýva, že rozhodnutie o námietke zaujatosti nebráni tomu, aby skutočnosť, že vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, nemohla byť namietaná v opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu vo veci samej. Podstata námietok spočívala v podozrení, že samosudkyňa sa oboznamovala so skutočnosťami tvoriacimi predmet trestného stíhania mimo tohto trestného stíhania, a to tak, že 20. januára 2004 spísala úradný záznam o údajnom skutku, ktorý je predmetom tohto trestného stíhania, s poškodenou MUDr. Z. P.. Zároveň je veľmi pravdepodobné, že v ten istý deň sa JUDr. Daniela Poprocká stretla aj s druhou poškodenou, M. J., ktorá sa taktiež dostavila na súd, hoci nevedela spresniť za kým.

S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2002, sp. zn. Ndt 58/2002, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. apríla 2005, sp. zn. III. ÚS 24/05, nemožno v danej veci konštatovať naplnenie podmienok subjektívneho, ani objektívneho prístupu vedúceho k záveru, že u menovanej sudkyne neexistovali dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti vzhľadom na pomer k veci. Na súde prvého stupňa teda vykonával úkony sudca, ktorý mal byť vylúčený a ani skutočnosť, že

odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a sám rozhodol na základe skutkových zistení, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného na súde prvého stupňa, na veci nič nemení.

Dovolateľ namietal aj nesprávnu právnu kvalifikáciu zisteného skutku a nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ublížením na zdraví nemožno rozumieť každé poškodenie zdravia, ale len také, ktoré kvalifikovaným spôsobom obmedzuje poškodeného v jeho obvyklom spôsobe života. Doba liečenia 10 dní sa odvíjala od dĺžky pobytu poškodenej v nemocnici, v súvislosti s udretím hlavy cestou na neurologické liečenie, nie od dĺžky liečby poranení pochádzajúcich z jeho útoku. Súd by preto mohol posúdiť tento skutok ako trestný čin ublíženia na zdraví len vtedy, ak k obmedzeniu v živote poškodeného došlo v súvislosti s týmito poraneniami a so žiadnymi inými.

Odvolací súd v uznesení zo 4. novembra 2009, sp. zn. 4 To 73/2009, poukázal aj na to, že neboli splnené podmienky na posúdenie jeho konania podľa ustanovení nového Trestného zákona, keďže starý Trestný zákon sa zdá byť výhodnejší už aj z pohľadu posudzovania konania páchatel'a vzhľadom ku stupňu nebezpečnosti, čo nový Trestný zákon nepozná.

Na záver dodal, že v čase spáchania skutku neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu, ktoré by zverovalo dieťa do výlučnej starostlivosti niektorého z rodičov. Aj keby boli závery odvolacieho súdu správne a poškodená utrpela pomliaždenia a odreniny, tento následok, so zreteľom na mieru zavinenia, pohnútky, jeho osobu a právo mať dieťa v jeho starostlivosti rovnako ako matka, nie je taký závažný, aby malo byť jeho konanie posúdené ako také, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je vyšší ako nepatrný.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Košice II a poškodeným, MUDr. Z. P. a M. J..

Prokurátorka okresnej prokuratúry vzala podanie dovolania na vedomie a po jeho preskúmaní navrhla, aby dovolací súd predmetné dovolanie odmietol, nakoľko sa v plnom rozsahu stotožnila s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach z 12. januára 2011, sp. zn. 4 To 99/2010, považuje ho za dôvodné a v súlade so zákonom.

Poškodená MUDr. Z. P. prostredníctvom splnomocnenca JUDr. M. K. uviedla, že prvostupňový, ako aj odvolací súd správne vyhodnotil dôkaznú situáciu, keď obvineného uznal za vinného zo spáchania trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Konaním súdov teda nedošlo k procesným, ani iným právnym vadám, ktoré by mohli spochybňovať spoľahlivosť zisteného a zadokumentovaného skutkového stavu veci.

Ďalej konštatovala, že od začiatku trestného stíhania sa postupovalo v súlade s platným Trestným poriadkom, bola zachovaná aj zásada kontradiktórnosti konania, ktorej účelom má byť nielen spravodlivé potrestanie páchatel'a, ale aj spravodlivý postup, ktorý je nevyhnutnou podmienkou demokratického štátu.

Zdôraznila, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, ako ani nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov. Obsah konkrétne uplatnených námietok musí skutočne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu, pretože v prípade, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatnených dôvodov, je potrebné takéto dovolanie odmietnuť. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po prerokovaní veci na neverejnom zasadnutí v súlade s ust. § 567j ods. 2 Tr. por. v spojení s § 382a Tr. por. (účinnými od 1. septembra 2011) a preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že dovolanie obvineného MUDr. A. P. je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/),

vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania (písm. e/),

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Pre posúdenie dôvodnosti dovolania a preskúmanie dovolaním napadnutého rozsudku je zásadné vyriešenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., teda či **vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pričom sa o jeho vylúčení nerozhodlo.**

Ak sa tak stalo, rozhodnutie je od začiatku nezákonné, a preto nie je namieste preskúmať vec z ďalších dovolacích dôvodov.

Podľa § 30 ods. 1 Trestného poriadku **z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, probačný a mediačný úradník, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon**

priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa ustálenej súdnej praxe **pomerom k prejednávanej veci treba pritom rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutkoch, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie, napr. že orgán trestného konania, či jeho príbuzní boli poškodení skutkom, eventuálne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie, vystupoval vo veci ako tlmočník a pod.** Pomerom k osobám uvedeným v citovanom ustanovení sa rozumie, vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania.

Zmyslom a primárnym účelom tohto ustanovenia je upevnenie dôvery procesných strán a verejnosti v nestrannosť trestného konania ako celku a jednotlivých úkonov vykonávaných počas tohto konania.

Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2002, sp. zn. Ndt 58/2002 vyplýva, že súdne konanie a rozhodnutie nielenže majú byť objektívne a nestranné, ale objektívnymi a nestrannými sa majú javiť aj navonok. Nestrannosť sa skúma z hľadiska subjektívneho a objektívneho. V rámci subjektívneho hľadiska je potrebné zistiť osobné presvedčenie a správanie sudcu prejednávajúceho prípad (toto hľadisko sa predpokladá, až kým nie je preukázaný opak) a objektívne hľadisko sa neposudzuje podľa subjektívneho vyjadrenia sudcu, ale na základe toho, či sudca poskytuje dostatočné záruky na vylúčenie akýchkoľvek pochybností v tomto smere. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonával.

Nestačí, aby bol sudca subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán, najmä obvineného.

K vylúčeniu sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci môže teda dôjsť iba celkom výnimočne, a to zo skutočne závažných dôvodov, ktoré by mu bránili

rozhodovať v súlade so zákonom, pravdivo, nezaujato a spravodlivo, ak jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodovať, pričom existencia takéhoto vzťahu, respektíve pomeru musí byť preukázaná.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

V posudzovanom prípade obvinený MUDr. A. P. v priebehu trestného stíhania namietal nestrannosť a nezaujatosť zákonnej sudkyne JUDr. Daniely Poprockej, ktorá spísala úradný záznam so svedkyňou MUDr. Z. P. o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že obvinený spáchal trestný čin.

O jeho námietke rozhodla samosudkyňa JUDr. Daniela Poprocká uznesením z 27. januára 2006, sp. zn. 5 T 103/2005 tak, že podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného MUDr. A. P. a Krajský súd v Košiciach uznesením z 8. marca 2006, sp. zn. 7 Tos 21/2006, sťažnosť obvineného podanú prostredníctvom obhajkyne zamietol ako nedôvodnú.

Obvinený prostredníctvom obhajkyne vzniesol aj ďalšiu námietku zaujatosti (podaním z 12. septembra 2006, doručenom okresnému súdu 13. septembra 2006), o ktorej samosudkyňa JUDr. Daniela Poprocká na hlavnom pojednávaní uznesením z 13. septembra 2006, sp. zn. 5 T 103/2005, opätovne rozhodla podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku tak, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného MUDr. A. P. a Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. februára 2007, sp. zn. 6 Tos 103/2006, podanú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Skutočnosť, že samosudkyňa rozhodovala aj v jeho inej právnej veci, nesúvisiacej s prejednávanej prípadom, kde ako účastníci občianskoprávneho konania vystupovali tie isté osoby (obvinený MUDr. A. P. a svedkyňa MUDr. Z. P.), sama osebe nemôže byť dôvodom pre jej vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania. Takouto je však

okolnosť, že spísala so svedkyňou MUDr. Z. P. úradný záznam o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že obvinený spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný v posudzovanej veci.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že **existovali dôvodné pochybnosti o objektívnej nezaujatosti samosudkyne JUDr. Daniely Poprockej, pretože spísala úradný záznam o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin.** Urobila tak v rovnaký deň, ako bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia proti MUDr. A. P. pre daný skutok, o ktorom sa obvinený dozvedel až po doručení predmetného uznesenia 10. marca 2004.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. bol v posudzovanom prípade naplnený, pretože procesná sudkyňa spísaním uvedeného úradného záznamu mohla byť ovplyvnená v ďalšom štádiu trestného konania pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní a táto okolnosť vzbudzuje dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti.

Podľa § 382a Tr. por. dovolací súd môže rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí o dovolaní, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1.

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por., vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší, hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky,

ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 388 ods. 2 Tr. por. **ak prikazuje dovolací súd vec podľa odseku 1 na nové prerokovanie a rozhodnutie, môže súčasne nariadiť, aby ju súd rozhodol v inom zložení senátu alebo aby ju rozhodol iný sudca.** Z dôležitých dôvodov môže tiež vec prikázať na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Podľa § 391 ods. 1 Tr. por. orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Podľa § 391 ods. 2 Tr. por. **ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.**

V posudzovanej veci to znamená, že v novom konaní nemôže byť obvinený MUDr. A. P. uznaný za vinného zo spáchanie skutku pod bodom 2/ rozsudku krajského súdu kvalifikovaného ako trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 171 ods. 3 Trestného zákona, z ktorého bol odvolacím súdom oslobodený podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku. Navyše nemožno mu uložiť trest prísnejší než ten, ako bol uložený zrušeným rozsudkom.

Za daného stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací z vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vyslovil vo výroku rozsudku uvedené porušenie zákona v neprospech obvineného MUDr. A. P., zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce a **prikázal** Okresnému súdu Košice II, aby vec v rozsahu zrušenia prerokoval a rozhodol **iný sudca.**

K vráteniu veci okresnému súdu došlo preto, že existujú pochybnosti o nezaujatosti sudcu súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej poznamenáva, že vec nepreskúmaval z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. uvedených v dovolaní obvineným MUDr. A. P., pretože tieto námietky majú svoj pôvod v postupe „nezákonnej sudkyne.“

Navyše Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že krajský súd nemal zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ak skutkové a právne posúdenie skutku pod bodom 1/ považoval za správne (čo vyplýva z toho, že znova ho „takto“ uznal za vinného), ale mal zrušiť napadnutý rozsudok len vo výroku o vine v skutku pod bodom 2/ a vo výroku o treste. Poukazuje tiež na pochybenie krajského súdu spočívajúce v tom, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je vôbec zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obvineného MUDr. A. P. po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa, ani neuviedol, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Zároveň pripomína, že ak má byť skutok uvedený v odsudzujúcom rozsudku právne posúdený ako trestný čin porušovania domovej slobody, zákonný znak „neoprávnené“ musí byť konkretizovaný takým spôsobom, aby z neho bolo možné tento pojem vyvodiť. Nestačí preto v skutkovej vete zistiť „neoprávnenosť“ len samotným konštatovaním (uvedením) tohto zákonného znaku zo skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu.

Na záver Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať i na to, že zo strany obhajoby, či už zo subjektívnych alebo objektívnych dôvodov, bola súdom obidvoch stupňov doručená žiadosť o odročenie hlavného pojednávania, resp. verejného zasadnutia spolu 13 (trinásť) – krát a podľa dovolacieho súdu tieto zasadnutia boli odročované nie vždy v súlade so zákonom. Trestný poriadok pritom pozná inštitút poriadkovej pokuty (§ 66, teraz § 70), ktorý v prípade znemožnenia súdu plynule vo veci konať slúži ako legálny prostriedok na zabezpečenie riadneho priebehu súdneho konania garantujúc právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, čo v danej veci nebolo vôbec aplikované, a preto došlo v tejto jednoduchšej veci k neprimeranému predĺženiu trestného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 3. apríla 2012

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová